

Neutešená situácia po Reformácii – späť ku koreňom, kde ale sú? – ako to všetko začalo... – pátranie po Cirkvi – a čo protestantské námietky? – a čo znamenia a zázraky v sektách? – naozaj sa teda stať Katolíkom?

Priateľ sa na mňa obrátil s otázkou, čo si myslím o hnutí *Posledná reformácia* (porov. stránka poslednareformacia.sk). Názov znie super. Samotné slovo *re-formare* znamená *znovu sformovať* v zmysle obnovenia pôvodného tvaru – podobne ako napríklad *re-kreovať* tiež znamená obnoviť stratené sily a energiu a tak znovu stvoriť, znovu obnoviť človeka v jeho pôvodnej sile, vyčerpanej prácou. Posledná reformácia chce presne toto: vrátiť sa na samý začiatok kresťanstva a obnoviť kresťanstvo v tej podobe, v akej nám ho zanechal Kristus Ježiš. To je úplne super myšlienka! Všetky palce hore!

Úplne tiež súhlasím s ich zistením, že kresťanstvo v *protestantskej forme* (pretože o nej hovoria) veľmi nefunguje – a že sa skutočne v mnohých prípadoch stalo konkrétne v Amerike *biznisom* – stačí spomenúť TV kazateľov, tzv. *evanjelium prosperity* a podobne. Takisto s nimi úplne súhlasím, že Luther v úsilí o reformu Cirkvi neuspel. Ako hovorí bývalý protestant a baptista Steve Ray: „*Princíp reformátorov ,Každý sám so svojou Bibliou a svojou vlastnou interpretáciou‘ priniesol tragické následky, ktoré vidíme doteraz. Sú všade, zjavné a viditeľné, pretože ,Reformácia‘ sa vymkla spod kontroly... Protestantská Reformácia bola v skutočnosti aktom popretia. Protestanti v prehnanom zápale odrezali z kostí príliš veľa mäsa. Výsledkom bol viac kostlivec, než Cirkev, akú zamýšľal Ježiš Kristus. Nemali žiadnu trpezlivosť ani dôveru v schopnosť Ducha Svätého reformovať Cirkev. Rozkoly a nejednota sú Písmom aj všetkými následnými generáciami [raných kresťanov] hlasne odsudzované. Koncept ,denominácií‘ bol pre nich neslýchaný a nepredstaviteľný. ... Nikdy by si nedokázali ani len predstaviť situáciu, akú vidíme dnes.*“

Podme teda spoločne na samý začiatok! Podľa *Posledných reformátorov* to znamená vrátiť sa k Cirkvi, ako ju vidíme v Skutkoch apoštolov. To ale nie je začiatok! Cirkev nespada z Neba na Turíce. Vznikla omnoho skôr. Ak sa chceme vrátiť na samý začiatok, musíme ísť až k okamihu Ježišovho Krstu. Podme teda pátrať!

NA SAMOM ZAČIATKU...

- Ježiš prichádza k Jánovi a Ján Ho pokrstí: „*V tých dňoch prišiel Ježiš z galilejského Nazareta a Ján ho pokrstil v Jordáne.*“¹⁰ *Vtom, ako vystupoval z vody, videl otvorené nebo a Ducha, ktorý ako holubica zostupoval na neho.*“¹¹ *A z neba zaznel hlas: "Ty si môj milovaný Syn, v tebe mám zaľúbenie."*“ (Mk 1,9-11 SSV)

- Ježiš hneď odchádza na púšť: „*A hneď ho Duch hnal na púšť.*“¹³ *Na púšti bol štyridsať dní a satan ho pokúšal. Bol medzi divou zverou a anjeli mu posluhovali.*“ (Mk 1,12-13 SSV)

- Kam išiel Ježiš z púšte? No, tu prichádza možno prvé prekvapenie. Ježiš sa totiž vracia naspäť k Jordánu, k Jánovi a k ľuďom, ktorí boli okolo neho zhromaždení: „*Keď na druhý deň videl, ako k nemu prichádza Ježiš, zvolal: "Hľa, Boží Baránok, ktorý sníma hriech sveta.*“³⁰ *Toto je ten, o ktorom som hovoril: Po mne prichádza muž, ktorý je predo mnou, lebo bol prv, ako ja.*“³¹ *Ani ja som ho nepoznal, ale preto som prišiel a krstím vodou, aby sa on stal známym Izraelu.*“³² *Ján vydal svedectvo: "Videl som Ducha, ktorý ako holubica zostupoval z neba a spočinul na ňom.*“³³ *Ani ja som ho nepoznal, ale ten, čo ma poslal krstíť vodou, mi povedal: "Na koho uvidíš zostupovať Ducha a spočinúť na ňom, to je ten, čo krstí Duchom Svätým."*“³⁴ *A ja som to videl a vydávam svedectvo, že toto je Boží Syn.*““ (Jn 1,29-34 SSV) – Všimli sme si? Ján hovorí

v tejto chvíli o Ježišovom krste ako o niečom, čo sa už udialo. Ježiš sa teda vrátil k Jánovi naspäť hneď, ako skončilo Jeho štyridsať dní na púšti. Prečo? Pretože presne toto bolo to správne miesto, kde Ježiš mal a mohol začať svoje dielo. Ján Mu pripravoval cestu, pôdu – a pripravil Mu aj prvých učeníkov.

- K Ježišovi sa pripájajú prví dvaja učeníci: „*V nasledujúci deň Ján zasa stál s dvoma zo svojich učeníkov.*“³⁶ *Keď videl Ježiša ísť okolo, povedal: "Hľa, Boží Baránok."*“³⁷ *Tí dvaja učeníci počuli, čo hovorí, a išli za Ježišom.*“³⁸ *Ježiš sa obrátil a keď videl, že idú za ním, opýtal sa ich: "Čo hľadáte?" Oni mu povedali: "Rabbi - čo v preklade znamená: Učiteľ -, kde bývaš?"*“³⁹ *Odpovedal im: "Podte a uvidíte!" Šli teda, videli, kde býva, a zostali v ten deň u neho. Boli asi štyri hodiny popoludní.*“⁴⁰ *Jeden z tých dvoch, čo to počuli od Jána a nasledovali Ježiša, bol Ondrej, brat Šimona Petra.*“ (Jn 1,35-40 SSV). Ján Evanjelista a Ondrej, brat Šimona Petra. Ich veta „Učiteľ, kde bývaš?“ je jasnou žiadosťou o prijatie za učeníkov, pretože v rabínskej tradícii Izraela učeníci sa od rabinov učili tak, že s nimi žili, slúžili im a boli nimi vyučovaní nielen lekciami, ale ešte viac odpozerávaním života a postojov svojho učiteľa ako živého vzoru. Obaja nakoniec takto žili aj sami s Jánom ako Jánovi učeníci. Ježiš ich žiadosť, aby sa stal ich učiteľom a oni Jeho učeníkmi, prijíma.

- Tretí učeník: „*On [Ondrej] hneď vyhľadal svojho brata Šimona a povedal mu: "Našli sme Mesiáša,"*“ čo v preklade znamená Kristus.⁴² *A priviedol ho k Ježišovi. Ježiš sa naňho zahľadel a povedal: "Ty si Šimon, syn Jánov, ale budeš sa volať Kéfas,"*“ čo v preklade znamená Peter.“ (Jn 1,41-42 SSV). Všimnime si Ježišove slová „Budeš sa volať Peter“ – sú zaujímavé a dôležité! Vzhľadom na Ondreja je celkom pravdepodobné, že aj Šimon bol v tej chvíli Jánovým učeníkom. V onej dobe bolo celkom bežné, že človek strávil nejaký čas ako žiak niektorého rabína a potom sa vrátil späť, aby si založil rodinu a rozbehol svoj vlastný život.

- Zdá sa, že Ježiš ostal na tomto mieste s najmenej týmito tromi učeníkmi nie krátky čas: „*Keď Jána uväznili, Ježiš prišiel do Galiley a hlásal Božie evanjelium*“ (Mk 1,14 SSV). Ak teda nepredpokladáme, že Jána uväznili hneď na druhý deň, ostáva nám už len predpoklad, že Ježiš prinajmenšom pár dní, možno aj týždňov zotrval v Bethabare, kde Ján krstil. Ale keď Jána uväznili – a „tábor“, ktorý v Bethabare isto existoval a v ktorom býval Ján, jeho učeníci, ale kde nejaký čas táborili aj tí, ktorí prišli za ním, aby ho počuli, sa začal rozchádzať – rozhodol sa aj Ježiš odísť preč. Kam? No predsa do Galilei. Prečo práve tam? No pretože odtiaľ pochádzali aj Peter a Ondrej a aj sám Ježiš. Vyzerá to najskôr tak, že Ježiš obaja pozvali v štýle „Pod, môžeš bývať s nami a budeš nás ďalej učiť!“

- Pripájajú sa ďalší dvaja učeníci: „*Na druhý deň sa Ježiš rozhodol odísť do Galiley. Stretol Filipa a povedal mu: "Pod' za mnou!"*“⁴⁴ *Filip bol z Betsaidy, z Ondrejovho a Petrovho mesta.*“⁴⁵ *Filip sa stretol s Natanaelom a povedal mu: "Našli sme toho, o ktorom písal Mojžiš v Zákone a Proroci, Ježiša, Jozefovho syna z Nazareta."*“⁴⁶ *Natanael mu vravel: "Môže byť z Nazareta niečo dobré?!" Filip mu odpovedal: "Pod' a uvidíš!"*“⁴⁷ *Keď Ježiš videl prichádzať Natanaela, povedal o ňom: "Toto je pravý Izraelita, v ktorom niet lesti."*“⁴⁸ *Natanael sa ho opýtal: "Odkiaľ ma poznáš?" Ježiš mu vravel: "Videl som ťa prv, ako ťa Filip zavolať, keď si bol pod figovníkom."*“⁴⁹ *Natanael mu povedal: "Rabbi, ty si Boží Syn, ty si kráľ Izraela!"*“ (Jn 1,43-49 SSV) Moment! Povedali sme, že Ježiš

ostal v Bethabare dlhší čas? A nehovorí Ján Evanjelista, že už „na druhý deň“ sa rozhodol odísť do Galilei? Hovorí, ale je jasné, že Ján pod pojmami „prvý deň“, „druhý deň“ myslí na niečo iné, než na poradie dní v týždni. Inak by veta „*Na tretí deň bola v Káne Galilejskej svadba. Bola tam aj Ježišova matka.*“² Na svadbu pozvali aj Ježiša a jeho učeníkov“ (Jn 2,1-2 SSV) nemala zmysel. Neexistuje spôsob, ako by sa Ježiš a učeníci mohli dostať z Bethabary do Galilei za jeden deň a dokonca už aj miestnymi byť hneď aj pozvaní na svadbu... Ale poďme späť k téme: Filip je z Betsaidy. Natanael, nazývaný ostatnými evanjeliami menom po otcovi Bartolomej (bar Tolmaj, syn Tolmajov) je z Káne Galilejskej. Obaja sú tiež Galilejčania. Čo vysvetľuje, ako sa k Ježišovi dostali: ako spolupútnici s Ním a s Ondrejom, Šimonom a Jánom na ceste domov, do Galilei.

- Keďže Kána leží len kúsok od Nazareta, kde je Ježiš doma, vyberajú sa najprv týmto smerom, do Ježišovho a Bartolomejovho kraja. Cesta z Bethabary do Káne meria zhruba 150 kilometrov. Pokiaľ nekráčali ako na manévroch, tak pri prejedaní dvadsiatich kilometrov denne im táto cesta zabrala približne jeden týždeň. Týždeň vyplnený rozhovormi, vyučovaním,...

- „*Na tretí deň bola v Káne Galilejskej svadba. Bola tam aj Ježišova matka.*“² Na svadbu pozvali aj Ježiša a jeho učeníkov“ (Jn 2,1-2 SSV). Už vieme, že to nebolo „na tretí deň“ v kalendárnom zmysle, v skutočnosti slovo „tretí deň“ vyjadruje niečo podobné, ako keď dnes niekto povie „v hodine dvanástej“: je to deň s veľkým „D“, v ktorom sa dejú dôležité veci: na „tretí deň“ Abrahám uvidí Móriju, kde má obetovať Izáka, na „tretí deň“ sa Lában dozvie o úteku Jakuba, na „tretí deň“ zákerne povražia Jakubovi synovia Hemora a Sichemčanov, na „tretí deň“ sa splnia Jozefove predpovede pekárovi a čašníkovi faraóna, na „tretí deň“ zostupuje Boh na vrch Sinaja, ... Tretí deň je spôsob, ako symbolicky naznačiť: „Pozor, veci sa dávajú do pohybu!“ V tomto prípade je tiež „tretí deň“ dňom, kedy sa veci dávajú do pohybu: Ježiš koná svoje prvé znamenie. A v tomto kontexte to naozaj môže byť aj úplne prvý zázrak, ktorý sa Jeho rukami deje. „*A jeho učeníci uverili v neho*“ (Jn 2,11 SSV). Predtým ale ešte určite musíme nechať nejaký čas na zvitanie sa Ježiša s Jeho Matkou a s Jeho „bratmi“, čiže príbuznými, s Jeho klanom – podobne Bartolomej so svojou rodinou. Pobyť v Nazarete a v Káne sa tak môže rátať prinajmenšom na dni, ak nie týždne – aj vzhľadom na svadbu, ktorá tiež nejakých pár dní isto trvala. Bartolomejova osoba vysvetľuje, prečo na svadbu v jeho rodisku, v Káne, pozvali s Bartolomejom aj Ježiša a ostatných učeníkov, ako aj Ježišovu Matku a Jeho „bratov“ – aj keď z Nazareta do Káne je to len desať kilometrov a obe rodiny sa pokojne mohli poznať už predtým.

- Po svadbe konečne všetci odchádzajú do Kafarnauma, pretože aj ostatní učeníci sa už chcú dostať domov k rodinám: „*Potom zišiel on i jeho matka a bratia i jeho učeníci do Kafarnauma, kde zostali niekoľko dní*“ (Jn 2,12 SSV). Potom sa Matka a „bratia“ vrátili späť, do Nazareta. Ježiš ostal v Kafarnaume u Šimonovcov, spoločne so svojimi učeníkmi. Dôkazom toho je fakt, že „*Ježišovým mestom*“ sa stal práve Kafarnaum, kde býval v Šimonovom dome. Aj preto Ježiš sám o sebe hovorí: „*Líšky majú svoje skrýše a nebeské vtáky hniezda, ale Syn človeka nemá kde hlavu skloniť*“ (Mt 8,20 SSV) – nie preto, že by bolo túlajúcim sa bezdomovcom, ale preto, že v skutočnosti nemá vlastné bývanie, kde by žiaci mohli s Ním žiť, sám žije u jedného zo svojich žiakov, u Šimona. Ježiš zrejme ostáva v Kafarnaume celkom dlhý čas a tam vyučuje svojich učeníkov. Počas tohto pobytu sa dejú aj udalosti, o ktorých čítame u Marka a ktorých ich podáva v redakčne upravenom a zhustenom súhrne (podobne ako to už urobil Ján so svojimi „dňami“): „*V sobotu vošiel do synagógy a učil.*“²² *I žasli nad jeho učením, lebo ich učil ako ten, čo má moc, a nie ako zákonníci.*“²³ *A práve bol v ich synagóge človek posadnutý nečistým duchom. Ten vykrikoval:*“²⁴ *„Čo ťa do nás, Ježiš Nazaretský? Prišiel si nás zničiť? Viem, kto si: Boží Svätý.“*“²⁵ *Ježiš mu prisrne rozkázal: „Mlč a vyjdi z neho!”*“²⁶

Nečistý duch ním zalomcoval a s veľkým krikom z neho vyšiel.“²⁷ *Všetci sa čudovali a jeden druhého sa vypytovali: „Čo je to? Nové učenie s mocou! Aj nečistým duchom rozkazuje a poslúchajú ho.”*“²⁸ *A chýr o ňom sa hneď rozniesol všade, po celej galilejskej krajine.*“²⁹ *Len čo vyšli zo synagógy, vošiel s Jakubom a Jánom do Šimonovho a Ondrejovho domu.*“³⁰ *Šimonova testiná ležala v horúčke. Hneď mu povedali o nej.*“³¹ *Prišiel k nej, chytil ju za ruku a zdvihol. Horúčka ju opustila a ona ich obsluhovala.*“³² *Keď sa zvečerilo, po západe slnka, prinášali k nemu všetkých chorých a posadnutých zlými duchmi.*“³³ *A celé mesto sa zhromaždilo pri dverách.*“³⁴ *I uzdravil mnohých, ktorých trápili rozličné neduhy, a vyhnal mnoho zlých duchov a nedovolil im hovoriť, lebo ho poznali.*“³⁵ *Včasráno, hneď na úsvite, vstal a vyšiel von. Utiahol sa na pusté miesto a tam sa modlil.*“³⁶ *Šimon a tí, čo boli s ním pobrali sa za ním.*“³⁷ *Keď ho našli, povedali mu: „Všetci ťa hľadajú.”*“³⁸ *On im odvetil: „Poďme inde, do susedných dedín, aby som aj tam kázal, veď na to som prišiel.”*“³⁹ *A chodil po celej Galilei, kázal v ich synagógach a vyhánal zlých duchov.*“ (Mk 1,21-39 SSV). Vzhľadom na to, že nie všetci učeníci sú z Kafarnauma, ale Filip je z Betsaidy (ktorá je Šimonovým a Ondrejovým rodiskom), Bartolomej z Káne, sám Ježiš z Nazareta, ... je len logické, že ho táto situácia postupne privedie do miest, kde majú svoje korene Jeho učeníci – a že Jeho učeníci túžia, aby aj ich rodiny a ich obce a mestá spoznali Ježiša, „Baránka Božieho“, ohláseného Jánom, potvrdeného znameniami, Mesiáša a Pána!

- „*Blízko bola židovská Veľká noc a Ježiš vystúpil do Jeruzalema*“ (Jn 2,13 SSV). Týmto slovami začína Ján novú kapitolu. Ježiš sa po čase, ktorý strávil s učeníkmi v Galilei, vydáva na cestu do Jeruzalema. Počas nej sám ohlasuje Evanjélium v mestách a dedinách, kam cestou zavíta, ale posielal aj svojich učeníkov na „pastoračnú prax“ „*do každého mesta a na každé miesto, kam sa sám chystal ísť*“ (Lk 10,1 SSV) so slovami „*k pohanom nezabočujte a do samarijských miest nevhádzajte;*“⁶ *chodte radšej k ovciam strateným z domu Izraela!*“ (Mt 10,5-6 SSV). Lukáš tieto slová vzťahuje na Sedemdesiatichdvoch a Matúš na kompletnú zostavu Dvanástich, ale je jasné, že niečo podobné nerobili za tie roky učeníci iba jediný raz¹. Čo je pre nás dôležitejšie, ak sa pozrieme na mapu, zistíme, že „pohania“, – čiže Dekapolis na východe – a „Samaritáni“, – samárске kraje na západe – lemujú z oboch strán ako nejaké „údolie“ cestu z Galilei do Jeruzalema. Učeníci teda sprevádzajú Ježiša po ceste do Jeruzalema a Ježiš aj túto cestu využíva na ich vyučovanie a formovanie. Čo nám odhaľuje dôležitú vec: Aj keď by sa na prvý pohľad mohlo zdať, že Ježiš bol potulný kazateľ, ktorý po námestiach a uliciach vykrikoval zvesť o Božom kráľovstve a kázal náhodne zhromaždeným zástupom, v skutočnosti to bolo inak. Zdá sa, že väčšinu svojho času Ježiš trávil doma, v Galilei, so svojimi učeníkmi a vyučoval ich, ako svedčí aj Písmo, napríklad: „*Odišli odtiaľ a prechádzali Galileou. Nechcel však, aby o tom niekto vedel,*“³¹ *lebo učil svojich učeníkov*“ (Mk 9,30-31 SSV), alebo „*Ježiš vyšiel so svojimi učeníkmi do dedín okolo Cézarey Filipovej. Cestou ... ich začal poučovať*“ (Mk 8,27.31 SSV). Oné „zástupy“ a „putovanie“ boli skôr vedľajším efektom Ježišových pútí z Galilei na sviatky do Jeruzalem. Bolo len prirodzené, že v zástupe pútnikov, tiahnucich do Jeruzalema, sa ľudia okolo „slávneho rabbiho“ Ježiša zhromažďovali a počúvali Ho a On im kázal. To sú tie zástupy, o ktorých Písmo hovorí. Podobne to bolo aj v samotnej Galilei, kde Ježiš pôsobil ako senzácia a ľudia Ho vyhľadávali, ako znova a znova Písmo vykresľuje slovami „*Ježiš sa so svojimi učeníkmi utiahol k moru. Šiel za ním veľký zástup z Galilei a Judey i z Jeruzalema a z Idumey; ba aj zo zajordánskych krajov a z okolia Týru a Sidonu*“ (Mk 3,7-8 SSV), „*Vošiel do domu a znova sa zišiel toľký zástup, že si nemohli ani chleba*

¹ Samotní Lukáš a Matúš režírujú svoje texty ako jednu symbolickú cestu Ježiša z Galilei do Jeruzalema, kde zomiera – v skutočnosti, ako svedčí Ján, Ježiš tých ciest absolvoval viaceroraz.

zajest“ (Mk 3,20 SSV), či „*On im povedal: "Pod'ťe vy sami do ústrania na pusté miesto a trochu si odpočinite."* Lebo stále prichádzalo a odchádzalo mnoho ľudí a nemali sa kedy ani najest.“³² *Odišli teda loďou na pusté miesto do samoty.*“³³ *Ale videli ich odchádzať a mnohí sa dovŕpili, kam. Pešo sa ta zbehli zo všetkých miest a predstihli ich“* (Mk 6,31-33 SSV).

Ježišov dôraz počas tých troch rokov teda neleží na zástupoch ani na ohlasovaní, ale na učeníkoch a vyučovaní. Postupne Ježiš tvorí okolo seba zaujímavú štruktúru:

- najpočetnejšia je skupina „*sedemdesiatich dvoch*“ (Lk 10,1 SSV) učeníkov, ktorá ale s výnimkou misijnej úlohy v Lukášovi nikde nezohráva nejakú podstatnejšiu úlohu – možno aj preto, že sa časom vytratila: „*Keď to počuli jeho učeníci, mnohí z nich povedali: "Tvrdá je to reč! Kto to môže počúvať?!"* ... *Vtedy ho mnohí z jeho učeníkov opustili a viac s ním nechodili“* (Jn 6,60.66 SSV) – aj keď niektorí sa časom mohli znova vrátiť, ako uvidíme na Turice, kde vo Večeradle okrem Jedenástich bolo ešte zhruba sto ďalších ľudí, učeníkov;

- užšia a bližšia skupina Dvanástich: „*prvý Šimon, zvaný Peter, a jeho brat Ondrej, Jakub Zebedejov a jeho brat Ján,*“³ *Filip a Bartolomej, Tomáš a mýtnik Matúš, Jakub Alfejov a Tadeáš,*“⁴ *Šimon Kananejský a Judáš Iškariotský, ktorý ho potom zradil“* (Mt 10,2-4 SSV). Dvanásti tvoria pevné a stabilné jadro a stoja spoločne s Ježišom v centre evanjelií. Sú dosť pevní a dosť dôverujúci Kristovi, aby s Ním vytrvali takmer až do konca, ako znova svedčí Ján: „*Ježiš povedal Dvanástim: "Aj vy chcete odísť?"*“⁶⁸ *Odpovedal mu Šimon Peter: "Pane, a ku komu by sme išli? Ty máš slová večného života.*“⁶⁹ *A my sme uverili a spoznali, že ty si Boží Svätý.“*“ (Jn 6,67-69 SSV).

- Medzi nimi je jedna ešte užšia skupinka, iba traja, ktorí sú Ježišovi blízko tam, kde iní ostávajú v pozadí – pri Premenení na Hore (Mk 9,2), alebo počas agónie v Getsemanoch (Mk 14,33nn): Peter, Jakub a Ján.

- A spomedzi nich troch je nakoniec „prvý Šimon, zvaný Peter“, ktorému Ježiš zveruje kľúče od Kráľovstva: „*Ty si Peter a na tejto skale postavím svoju Cirkev a pekelné brány ju nepremôžu.*“¹⁹ *Tebe dám kľúče od nebeského kráľovstva: čo zviažeš na zemi, bude zviazané v nebi, a čo rozviažeš na zemi, bude rozviazané v nebi“* (Mt 16,18-19 SSV) – symbolika jasná a zrozumiteľná, prevzatá z Písma, kde v SZ čítame o vyvolení Eliakima za „správcu [kráľovského] domu“, v dnešnej reči „ministerského predsedu“ Júdei: „*V ten deň zavolám svojho služobníka Eliakima, syna Helkiáša,*“²¹ *a oblečiem ho do tvojho rúcha, opášem ho tvojím pásom a dám mu do rúk tvoju moc. I bude otcom obyvateľom Jeruzalema a Júdovmu domu.*“²² *Dám mu na plece kľúč Dávidovho domu, keď otvorí, nikto nezavrie, a keď zavrie, nikto neotvorí“* (Iz 22,20-22 SSV). A potom ešte raz, keď Ježiš, ktorý o sebe hovorí: „*Ja som dobrý pastier. Poznám svoje a moje poznajú mňa,*“¹⁵ *ako mňa pozná Otec a ja poznám Otca. Aj svoj život položím za ovce. Mám aj iné ovce, ktoré nie sú z tohoto ovčince. Aj tie musím priviesť a budú počuť môj hlas; a bude jedno stádo a jeden pastier“* (Jn 10,14-16 SSV), sa zrazu obracia na Petra a veľmi slávnostne, trojnásobným ceremoniálnym obradom, ho poveruje: „*Pas moje baránky ... Pas moje ovce ... Pas moje ovce!“* (Jn 21,15-17 SSV). Ustanovuje ho na svoje vlastné miesto, za svojho skutočného námestníka, aby odteraz stál na Jeho mieste a konal Jeho prácu! Ohromujúce, ale je to tak! Meno „Peter“, alebo, ako ho vyslovuje Pavol, „Kéfas“, je označením tohto Šimonovho úradu, ktorý mu Ježiš zveril. Aj preto je na rozdiel od ostatných mien preložené do gréčtiny ako Petros. Na rozdiel od Šavla (čiže Saula), ktorý si ako rímske meno vyberie Paulus jednoducho preto, že znie podobne, Šimonovo meno Kéfas, Skala, sa neprepiše nejakým podobne znejúcim rímskym, či gréckym tvarom, ale významovým prekladom: Petros. To preto, že tu záleží nie na zvuku, ale na význame: je to označenie zásadného úradu, zásadnej inštitúcie, ktorú Ježiš ustanovil: úradu Skaly, Petra,

dnešnou rečou: pápeža.

Toto je teda výsledná situácia, ktorou sa končí Ježišovo poslanie na Zemi: „*Jedenásti učeníci odišli do Galiley na vrch, kam im Ježiš rozkázal.*“¹⁷ *Keď ho uvideli, klaňali sa mu, no niektorí pochybovali.*“¹⁸ *Ježiš pristúpil k nim a povedal im: "Daná mi je všetka moc na nebi i na zemi.*“¹⁹ *Chod'ťe teda, učte všetky národy a krstite ich v mene Otca i Syna i Duchu Svätého*“²⁰ *a naučte ich zachovávať všetko, čo som vám prikázal. A hľa, ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta.“*“ (Mt 28,16-20 SSV). Čiže: Šimon v úlohe Petra, Skaly. Vedľa neho Jakub a Ján, dnes by sme povedali „kardináli“. Potom zvyšných osem apoštolov v pozícii „biskupov“, ako to povie sám Peter pred Turicami, keď Judášovo apoštolstvo nazve slovom „episkopén“, biskupstvo. Inými slovami: CIRKEV. To, čo Ježiš celé tie roky budoval a formoval, na čom pracoval a čo nám zanechal, stojí práve tu a teraz, pred nami, na vrchu v Galilei: CIRKEV. Cirkev v záverečnom štádiu sformovania, pripravená *ako auto tesne pred prvým naštartovaním: stačí naliať benzín a otočiť kľúčikom a ožije a rozbehne sa.* Presne toto sa s Cirkvou udeje na Turice: pripravená a sformovaná bude naplnená „benzínom“ Duchu a zapálená ohňom z Neba a začne neplno fungovať a žiť ako opravdivé Telo Kristovo (pretože v nej od tej chvíle prebýva Kristov Duch, ktorý ju práve oživil a stala sa tak Kristom samotným – porov. Sk 22,7n). Časom sa k nej ešte pridá pár doplnkov – napríklad apoštoli pridajú hneď na začiatku úrad diakonov – ale sama Cirkev je plne sformovaná v okamihu, keď Ježiš odchádza do Neba a prenecháva „biznis“ svojmu námestníkovi, Petrovi a ostatným desiatim biskupom svojej Cirkvi.

ZÁVER: Ježiš počas svojho účinkovania v prvom rade sformoval Cirkev. Ako hovorí Pavol: „*Kristus miluje Cirkev a seba samého vydal za ňu*“ (Ef 5,25 SSV), je to „*Cirkev, ktorú si [Boh] získal vlastnou krvou*“ (Sk 20,28 SSV). Samotná Kristova smrť, obeta na Kríži, tak smeruje k Cirkvi a završuje sa v Cirkvi, ňou si Kristus „*pripravil Cirkev slávnou, na ktorej niet škvrny ani vrásky, ani ničoho podobného, ale aby bola svätá a nepoškvrnená*“ (Ef 5,27 SSV). Ona je „Božím dedičstvom“, Novým Izraelom, v zmysle biblického „*Pánovým podielom [na zemi] je totiž jeho ľud*“ (Dt 32,9 SSV). To plne zodpovedá Božiemu zámeru, ako o ňom vraví Písmo: „*čo si v ňom [v Kristovi] predsavzal*“¹⁰ *uskutočniť v plnosti času: zjednotiť v Kristovi ako v hlave všetko, čo je na nebi aj čo je na zemi ... a jeho ustanovil nad všetkým za hlavu Cirkvi,*“²³ *ktorá je jeho telom, plnosťou toho, ktorý naplnia všetko vo všetkom*“ (Ef 1,9-10.22n SSV) – a teda touto jednotou všetkého na Nebi aj na zemi je Cirkev, Kristovo Telo, v ktorom je všetko zjednotené v Kristovi ako v Hlave svojej Cirkvi. Neprekvapuje preto, že anjel vo videní odhaľuje Hermasovi: „*Cirkev bola prvá zo všetkých založená. ... Pre ňu bol stvorený svet*“ (Hermasov pastier II,4,1; čerstvá poapoštolská doba). Ona je dôvodom a cieľom všetkého konania Boha, Ona je Nebom: „*Pod', ukážem ti nevestu, Baránkovu manželku!*“¹⁰ *A v duchu ma preniesol na veľký a vysoký vrch a ukázal mi sväté mesto Jeruzalem, ako zostupuje z neba od Boha*“¹¹ *ožiarené Božou slávou*“ (Zjv 21,9-11 SSV) – a touto Baránkovou manželkou je práve Cirkev: „*Preto muž zanechá otca i matku a pripúta sa k svojej manželke a budú dvaja v jednom tele.*“³² *Toto tajomstvo je veľké; ja hovorím o Kristovi a Cirkvi“* (Ef 5,31-32 SSV).

Ako vidíme, táto Cirkev je od samého počiatku hierarchická a štruktúrovaná: Sedemdesiatdva, „nad nimi“ v poradí služby Dvanásti, medzi nimi Traja a medzi nimi nakoniec jeden, Peter. Vo videu *Posledných reformátorov* čítame (zhruba) toto: v *Grécku sa kresťanstvo stalo filozofiou, v Ríme inštitúciou (organizáciou), v Európe kultúrou, v Amerike biznisom...* No, faktom je, že *organizáciou*, štruktúrovaným organizmom, inštitúciou, sa kresťanstvo stalo v okamihu svojho zrodu a prispením nikoho menšieho, než samého Krista Ježiša. Niektorí namieta, že to, čo sme povedali, sa týka iba apoštolov ako *osôb* a ich smrťou ich úlohy zanikli. Ale to by sme museli ignorovať Písmo. V prvom rade

slová Krista „*ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta*“.² Pokiaľ apoštolí ako *osoby* medzi nami nežijú ešte dnes a potom až do skončenia sveta, nemôžu sa tieto slová vzťahovať na nich. Ale vzťahujú sa na ich úrady, ktoré im Ježiš ako *Jedenástim* zveril – a tie majú trvať až do skončenia sveta v Kristovom Tele, Katolíckej Cirkvi. Tak to pochopil aj Peter, keď ešte pred Turicami – vedomý si autority ale aj zodpovednosti, ktorú na neho Ježiš vložil – hovorí: „*Bratia, muselo sa splniť Písmo, kde predpovedal Duch Svätý ústami Dávida o Judášovi, ktorý bol vodcom tých, čo zajali Ježiša; ... v knihe Žalmov je napísané: "Jeho príbytok nech spustne a nech niet nikoho, kto by v ňom býval," a: "Jeho úrad nech prevezme iný."*²¹ Treba teda, aby sa z týchto mužov, čo boli s nami celý čas, keď medzi nami žil Pán Ježiš,²² počnúc Jánovým krstom až do dňa, keď bol od nás vzatý, aby sa jeden z nich stal s nami svedkom jeho zmrtychvstania“ (Sk 1,16-22 SSV). Sám Peter vníma apoštolstvo ako úrad, nie ako niečo naviazané na jednotlivú osobu a s ňou zanikajúce. Je to úrad *episkopa*, biskupa, ako to sám nazýva – a je mu jasné, že v tomto úrade musia byť ustanovovaní nástupcovia, aby úrad pokračoval ďalej. Takto to opíše aj Klement Rímsky, Pavlov spoločník a žiak, ktorý sa spoločne s apoštolom Pavlom „boril za evanjelium“ (porov. Flp 4,3) a ktorý na margo toho píše vo svojom liste do Korintu: „*Za hlasatele evanjelia nám ustanovil Pán Ježiš Kristus apoštolu. Ježiš Kristus zase byl poslan od Boha. Tedy Kristus od Boha, apoštolové od Krista. Oboji v krásnom rádu podle Boží vůle. Apoštolové když tedy přijali příkaz učit a když zmrtychvstáním Pána Ježiše Krista nabyli jistoty a po seslání Ducha Svatého byli v Božím slově utvrzeni, vyšli hlásat příchod Božího království. Kázali po vesnicích i městech. Tam věřícím ustanovili za biskupy a jáhny své první žáky. Co na tom divného, že ti, které Kristus pověřil tímto úkolem, ustanovovali k takovému dílu shora uvedené? I naši apoštolové věděli skrze našeho Pána Ježiše Krista, že kvůli biskupskému úradu vzniknou spory. Proto obdařeni darem dokonalé předvídatosti ustanovili shora jmenované a pak také ustanovili, aby po jejich smrti převzali jejich službu další osvědčení muži.*“ (1. list Korinťanom, 42,1 – 44,2).

Kristus nám teda odovzdal kresťanstvo v podobe inštitúcie Cirkvi. Nie v podobe knihy (žiadnu nenapísal, ani nikoho jej napísaním nepoveril, pravdou je, že sama idea Nového zákona je porozuhodne nebiblická a niet pre ňu v Biblii najmenej opory), ani v podobe len nejakej „zvesti“, ktorú si ľudia opakovali a posúvali ďalej, ani v podobe nejakej „mystickej skúsenosti“, ktorú každý sám individuálne zažíva „medzi mnou a Bohom“, ani v nijakej inej podobe. Kresťanstvo nám odovzdal Ježiš Kristus v podobe inštitúcie svojej Cirkvi, štruktúrovanej, organizovanej, inštitucionalizovanej ešte skôr, než do nej na Turíce vstúpil Kristov Duch a definitívne ju z čisto ľudskej organizácie premenil na božsko-ľudskú ustanovizeň, ktorá je Kristovým Telom, živým Kristom, pokračujúcim a večným vtelením Ježiša Krista.

Zodpovedá to dlhej a posvätej biblickej tradícii Izraela, kde aj „Stará“ Zmluva – tá, uzatvorená cez Mojžiša – nemala podobu len nejakej knihy, alebo zvyku, ale podobu národa. A nie je náhodné, že hneď jedna z prvých vecí na ceste tohto národa k tomu, aby sa stal „Božím národom“, bolo jeho zorganizovanie: „*Mojžiš teda vyvolil z celého Izraela schopných mužov a ustanovil ich za predákov nad ľudom, za tisícnikov, stotníkov, päťdesiatnikov a desiatnikov*“ (Ex 18,25 SSV); potom ustanovenie kňazstva: „*Arona a jeho synov poveríš kňazskou službou. Kto sa však - nepovoláný - priblíži, musí zomrieť*“ (Nm 3,10 SSV) a jeho nielen liturgickej, ale aj učiacej funkcie: „*aby ... vedeli rozlišovať medzi svätým a všedným a medzi čistým a nečistým*¹¹ a poučali Izraelitov o všetkých ustanoveniach, ktoré vám cez Mojžiša nariadil Pán“ (Lv 10,10-11 SSV – to je tá „Mojžišova stolica“, o ktorej hovorí Ježiš).

Keď sa v tejto inštitúcii objavili problémy, Boh vzbudzoval prorokov, ktorí karhali, napomínali, varovali – ale nikdy túto inštitúciu nijako nespochybnili, neodstraňovali, nebojovali proti nej, ani nič podobné. Nikdy nevolili ako východisko nejakú obdobu súčasného protestantizmu „*Podme a založme si svoj vlastný Izrael!*“ Bola to predsa Božia štruktúra a bola podstatnou časťou identity Izraela.

Cirkev ako „Nový Izrael“ nie je iná. Veľmi jasne si to uvedomoval apoštol Pavol, keď napísal svojmu žiakovi Timotejovi o „*Božom dome, ktorým je Cirkev živého Boha, stĺp a opora pravdy*“ (1 Tim 3,15 SSV). Rovnako dobre si to uvedomoval aj ďalší žiak apoštolov, žiak apoštola Jána, Ignác Antiochijský, keď v roku 107, cestou do Ríma, znova a znova opakuje: „*Všetci nech majú v úcte diakonov ako samého Ježiša Krista, biskupov ako Otcov príklad a kňazov ako Boží senát a poradný zbor apoštolov. Bez nich sa cirkev nemôže nazývať cirkvou!*“ ... *Takýchto ľudí sa chráňte (bludárov)! A bude to vtedy, ak nespýšniete a neodlúčite sa od Boha Ježiša Krista, od biskupa a od apoštolského zriadenia. Kto je vo vnútri cirkvi, je čistý. To znamená: kto niečo koná bez biskupa, kňazov a diakonov, ten nemá čisté svedomie! ... Všetchni nechť majú v úcte jáhny jako samého Ježiše Krista, biskupy jako príklad Otce a kněze jako Boží senát a poradní sbor apoštolů. Bez nich se cirkev nemůže nazývat cirkví. Jsem přesvědčen, že vy tak jednáte.*“ (list Trallančanom); „*Budte všichni jednotni s biskupem, jako Ježiš s Otcem a jako kněží s apoštolu. Mějte v úctě jáhny, jako máte v úctě Boží zákon. Kdo patříte k cirkvi, nečinite nic bez biskupa. Nechť je za pravou Eucharistii považována ta, již koná biskup a koho tím pověřil. Kde biskup, tam at' je i lid, jako kde je Kristus, tam je i katolická cirkev. Bez svolení biskupa není dovoleno ani křtít ani konat hody lásky. Co on schválí, to je milé i Bohu a proto i pevné a jisté.*“ (list do Symrny, kde v tom čase bol biskupom Polykarp, sám žiak apoštolov a do úradu ustanovený apoštolom Jánom); „*Snažme se tedy, abychom nejednali proti vůli biskupa a podrídme se mu jako Bohu.*“ (list do Efezu);

Ak teda chceme ísť ku koreňom a nájsť skutočné kresťanstvo, musíme nájsť túto Cirkev, postavenú na apoštolskom úrade a existujúcu dokázateľne v tejto podobe „*po všetky dni až do skončenia sveta*“ (Mt 28,20 SSV) – a teda v tomto okamihu nič viac a nič menej, než existujúcu od okamihu Nanebovstúpenia až po samotný dnešný deň, bez zmeny, bez čo i len jedného vynechaného dňa.

CIRKEV – KDE JE A AKÁ JE?

- JEDNA – Písmo síce hovorí o „*cirkvách*“ v množnom čísle – napríklad „*po jednotlivých cirkvách ustanovili starších*“ (Sk 14,23 SSV), alebo „*Cirkvi sa upevňovali vo viere a deň čo deň sa zväčšovali počtom*“ (Sk 16,5 SSV) a pod. Súčasne sa ale nijako netají faktom, že všetky tieto cirkvi sú iba časťami jedinej Cirkvi, jediného Kristovho Tela – „*Je Kristus rozdelený?*“ (1 Kor 1,13 SSV) –, jedinej Kristovej Nevesty a Manželky – „*Môžem teda vziať Kristove údy a urobiť ich údmi neviestky? Vonkoncom nie!*“ (1 Kor 6,15 SSV). Preto keď Písmo hovorí o konkrétnych cirkevných spoločenstvách, hovorí o *cirkvách* v množnom čísle, tak, ako to robí aj dnešná Katolícka cirkev, keď diecézy nazýva *miestnymi cirkvami*. A kedykoľvek hovorí o Cirkvi ako takej, hovorí o nej vždy len a jedine v jednotnom čísle. Hovorí tak sám Ježiš: „*Ty si Peter a na tejto skale postavím svoju Cirkev*“ (Mt 16,18 SSV); píše tak Pavol, napríklad: „*aby sa teraz skrze Cirkev kniežatstvá a mocnostiam v nebi stala známou Božia mnohotvárna múdrosť*“ (Ef 3,10 SSV), či inde „*na vlastnom tele dopĺňam to, čo chýba Kristovmu utrpeniu pre jeho telo, ktorým je Cirkev*“ (Kol 1,24 SSV). Sám Ježiš sa modlí za jednotu svojej jedinej Cirkvi slovami: „*aby všetci boli jedno, ako ty, Otče, vo mne a ja v tebe, aby aj oni boli v nás jedno, aby svet uveril, že si ma ty poslal*“ (Jn 17,21 SSV). Jednota je totiž znakom Božieho diela – rozdelenie je znakom Satanovho rozdelenia, ako svedčí v Písme Gamaliel: „*ak je tento zámer alebo toto dielo od ľudí, rozpadne sa*“ (Sk 5,38

² „*Jeho dni nech je čím menej a jeho úrad nech prevezme iný*“ (Ž 109,8 SSV) – úrad, hebr. *pekkudah*, niečo, čo má človek zverené do starostlivosti, poverenie k niečomu, úrad,...

SSV) a ako o tých, ktorí zanechali Krista, píše Ján: „*A ako ste počuli, že príde antikrist, tak teraz vystúpilo mnoho antikristov. Z toho poznávame, že je tu posledná hodina.*“¹⁹ *Spomedzi nás vyšli, ale neboli z nás. Lebo keby boli z nás, boli by zostali s nami. No malo sa ukázať, že tí všetci nie sú z nás“* (1 Jn 2,18-19 SSV). Posolstvo Písma je jasné: kto nezachová jednotu s Cirkvou, kto poruší jej jednotu, je antikrist... Dôsledky (aj dejinné) si vieme domyslieť každý...

- **VIDITEĽNÁ** – Keď v 16. storočí stihla svet a Cirkev pohroma menom Reformácia, presne toto urobila: nakoľko mohla, zničila a rozbila jednotu Cirkvi. A, aby sa splnilo Písmo, sama sa začala nekontrolovane štiepiť. Ján Kalvín v liste Filipovi Melanctonovi píše: „*Je iste dôležité, aby sa budúce generácie nedozvedeli o rozpore medzi nami. Bolo by totiž nevýslovnou fraškou, že my, ktorí stojíme v opozícii voči celému svetu, sme sa na samom počiatku Reformácie jeden s druhým nezhodli...*“ Ale nasledujúce generácie sa to dozvedeli, okamžite a hneď. Dnes máme na svete vari okolo 30 000 rôznych protestantských cirkví a denominácií. A to je problém. Nemôžeme veriť v 30 000 pravých Kristových Tiel, Neviesť, Manželiel, Cirkví. To je nemožné a odporuje to Biblii tak kriklavo, že sa to nijako nedá pripustiť. Môžeme síce vyhlásiť, že „Ja mám pravdu a ostatných 29 999 sa mylí“ – ale to je veľmi odvážne vyhlásenie a nič nerieši – pretože v zmysle protestantskej zásady „Ja, moja Biblia a moje pochopenie Biblie sú jedinou autoritou“ si toto, samozrejme, môže povedať každá z tých 30 000 denominácií. Všetky sú pritom rovnako biblické, rovnako sa odvolávajú na Ducha Svätého, v mnohých sa dejú znamenia a zázraky... Nakoniec sa z toho zrodila doktrína o „neviditeľnej Katolíckej Cirkvi“, do ktorej patria všetci spasení, ale nikto nevie, kto to naozaj je – a teda ani nikto nevie, kde táto Cirkev je (preto je neviditeľná). Tu, na zemi, sme všetci len akési *denominácie*, pričom niektorí členovia týchto denominácií, nevieme kto, sú členmi onej *neviditeľnej Cirkvi*. Táto doktrína bije do očí menej, ako viera v 30 000 Kristových Tiel – ale je stále na nože s Bibliou. Pre Bibliu Cirkev je viditeľná a konkrétna. Biblia nepozná ani náznak nejakej *neviditeľnej Cirkvi*. Kresťanstvo prvých 15 storočí, až do Reformácie, o ničom podobnom ani nechyrovalo. Písmo i rané kresťanstvo pozná len jednu viditeľnú, organizovanú, štruktúrovanú Cirkev, ktorá je viditeľným Kristom na zemi. Len ako taká môže mať ďalšiu dôležitú vlastnosť:

- **AUTORITATÍVNA ZÁRUKA PRAVDY** – Už sme spomenuli slová Pavla, že Cirkev je *stĺp a opora pravdy*. Apoštoli nie sú *biblickí*. Sú *autoritatívni*. Petrova kázeň na Turíce nie je exegézou Písma, ako by to dnes robil nejaký protestantský pastor. Je ohlasovaním na základe autority a poznania, ktoré Peter od Krista má. Peter nemá problém nebiblicky pokrstiť Kornélia. Nebiblicky ustanoví úrad diakonov. Pavol v prípade pochybností v Antiochii neustanoví skupinu, ktorá by skúmala Písma a pripravila nejakú biblickú analýzu, ale vypraví sa za Petrom a apoštolmi do Jeruzalema, aby oni rozhodli, čo je správne. A dekrét tohto *Jeruzalemského koncilu* ani náhodou nie je *biblický*, skôr vibruje autoritou, vedomý si toho, že je hlasom Cirkvi a teda hlasom samého Krista³: „*Duch Svätý a my sme usúdili...*“ (Sk 15,28 SSV). Sám Pavol, keď má pochybnosti o tom, či hlása pravdivú zvesť, neuchýľuje sa k štúdiu Písma, ani nehľadá nejaký „vnútorný hlas Ducha“, ale, ako píše: „*Potom po štrnástich rokoch som znova šiel s Barnabášom do Jeruzalema ... a predložil som im evanjelium, ktoré hlásam medzi pohanmi; ale v súkromí tým, čo niečo znamenali, či nebežím alebo či som nebežal nadarmo. ... Jakub, Kéfas a Ján, ktorých pokladali za stĺpy, podali mne a Barnabášovi pravicu na znak spoločenstva.*“ (Gal 2,1-2.9 SSV). Cirkev je posledná a neodvolateľná autorita. Nie Písmo (ktorého NZ časť v tej dobe ešte neexistovala a trvalo bezmála 400 rokov, kým Cirkev NZ vôbec zadefinovala, pretože

prví kresťania neboli *biblickí*, ale *cirkevní*), ale Cirkev, ako hovorí sám Ježiš: „*Keby ani cirkev nechcel poslúchnuť, nech ti je ako pohan a mýtnik*“ (Mt 18,17 SSV). Túto funkciu žiadna „neviditeľná cirkev“ ani žiadna „denominácia“ viac splňať nemôže. Ba ani si nemôže niečo podobné nárokovať. Napríklad Jehovovi Svedkovia správne pochopili túto dôležitosť a *biblickosť* viditeľnej autoritatívnej Cirkvi. Ale v okamihu, keď prehlásia, že touto Cirkvou sú oni – založení v 19. storočí – a ich autoritatívny *Prvý zbor* v Brooklyne, je to skôr na smiech, než niečo, čo možno brať vážne: prehlásiť za *apoštolský úrad*, existujúci „po všetky dni“ od čias Krista až podnes, inštitúciu, ktorá takto začala vnímať seba niekedy v prvej polovici XX. storočia... Preto nič podobné žiadna denominácia ani robiť neskúša (teda vraj ešte Mormoni, ale to je prípad podobný, ako Svedkovia)... čím každá iba dokazuje, že ona sama Cirkvou nie je, ale ani ňou hlásaná „neviditeľná cirkev“ ňou byť nemôže, pretože bez Kristom darovanej štruktúry, dokonca neviditeľná (a teda popierajúca, že je Kristovým telom, pretože skutočná Cirkev je Telo a nie „duch“, ktorý „ *nemá mäso a kosť*“ (Lk 24,39 SSV)) túto podstatnú funkciu Kristovej Cirkvi splniť nemôže. A teda ňou ani nie je.

- **APOŠTOLSKÁ** – Kristova Cirkev je postavená na úrade apoštolov, ustanovenom a garantovanom samotným Kristom, prítomným v Cirkvi od Krista po všetky dni až do skončenia sveta. On je podmienkou identity Cirkvi – spomeňme na slová Ignáca „*Kde je biskup, tam je Cirkev*“. Oni sú základmi Božej Stavby Cirkvi – „*Ukázal mi sväté mesto Jeruzalem, ako zostupuje z neba od Boha*“¹¹ *ožiarené Božou slávou. ... Hradby mesta mali dvanásť základných kameňov a na nich dvanásť mien dvanástich Baránkových apoštolov*“ (Zjv 21,10.14 SSV); „*už nie ste cudzinci ani prišielci, ale ste spoluobčania svätých a patríte do Božej rodiny.*“²⁰ *Ste postavení na základe apoštolov a prorokov; hlavným uholným kameňom je sám Kristus Ježiš.*²¹ *V ňom celá stavba pevne pospájaná rastie v svätý chrám v Pánovi,*²² *v ňom ste aj vy vbudovaní do Božieho príbytku v Duchu*“ (Ef 2,19-22 SSV). A, samozrejme stojaca na apoštolskom úrade Petra, ktorý takisto trvá navždy, po všetky dni, až do skončenia sveta: „*Ty si Peter a na tejto skale postavím svoju Cirkev*“ (Mt 16,18 SSV), vraví sám Ježiš.

Takto to vnímali kresťania od samého počiatku, napríklad Irenej z Lyonu okolo roku 180 po Kr. vyjadruje túto všeobecnú vieru kresťanov slovami: „*Pravdivé poznanie, to je učenie apoštolov, starobylé usporiadanie Cirkvi po celom svete a jedinečná manifestácia Kristovho tela v postupnosti biskupov, ako nasledovali po sebe na každom mieste, kde Cirkev jestvuje, a ktorá siaha až po nás.*“ Podobne píše Tertulián, veľký apologeta 2. storočia, keď polemizuje s odpadlíkmi od Cirkvi: „*Nech nám ukážu počiatky cirkvi! Nech ukážu zoznam svojich biskupov, potvrdzujúci, že cez postupnosť idúcu až k samým počiatkom ich prvý biskup má svoju autoritu a predchodcu spomedzi Apoštolov a apoštolských mužov, ba ešte viac, že nezblúdil od Apoštolov! Týmto spôsobom apoštolské cirkvi ukazujú svoje najrannejšie záznamy. Cirkev v Smyrne, napríklad, má zaznamenané, že Polykarp bol menovaný Jánom. Rimania, že Klement bol ustanovený Petrom. Presne týmto spôsobom aj ostatné cirkvi uvádzajú, kto bol ustanovený za biskupa apoštolmi a kto od nich prevzal a ďalej odovzdáva apoštolské semeno. Nech teda heretici ukážu niečo podobné tomuto!*“ Pre nich zárukou a oporou Pravdy nebola Biblia, ale Cirkev – a zárukou identity a autenticity Cirkvi úrad apoštolov, jasne a preukázateľne prítomný.

Má to jeden dôsledok: Cirkev sa nedá založiť. Nemôžeme si teraz povedať: OK, rozbehnem svoju novú Cirkev. Môžem rozbehnúť spolok. Stretko. Denomináciu. Zbor. Sektu. Ale nie Cirkev. Tá je dielom Boha, nie ľudí. Bola založená raz a navždy na Petrovi a na úrade apoštolov a existuje „*po všetky dni až do skončenia sveta*“ – a teda aj dnes, leda by sa mylilo Písmo a Kristus a to by znamenalo koniec kresťanstva. Alebo je teda aj dnes niekde vo svete

³ porov.: „*Kto vás počúva, mňa počúva, a kto vami poháda, mnou poháda. Kto však poháda mnou, poháda tým, ktorý ma poslal.*“ (Lk 10,16 SSV)

prítomná viditeľná, Kristom založená, jedna, svätá, apoštolská a katolícka Cirkev a ja sa k nej pridám – alebo je kresťanstvo v troskách, brány pekelné Cirkev premohli, Boh je porazený, Kristus zrazený do prachu a Biblia je bezcenným zradom papiera, pretože už viac nie je pravdivou. Tvrdé? Ale je to tak. Kristus nám (ako už vieme) odovzdal kresťanstvo v podobe Cirkvi. Ak tejto Cirkvi so všetkými jej znakmi niet, potom viac niet kresťanstva. Potom sme skončili, úplne a definitívne. Bodka.

Záver: Existuje len jedna Cirkev, ktorá neporušene učí to, čo učili apoštoli, slávi to, čo slávili apoštoli, verí to, čo verili apoštoli, existuje neporušene od čias Krista až podnes, v neprerušenej apoštolskej postupnosti biskupov a postavená na Petrovom úrade: Katolícka cirkev. Ak teda chceme ísť k počiatkom a začať žiť kresťanstvo, aké nám odovzdal Kristus, potom máme len dve možnosti:

- alebo máme voči Katolíckej Cirkvi odpor – bežný dôvod spomína bývalý protestant Steve Ray: „*Nanešťastie, všetko naše vnímanie Katolíckej Cirkvi bolo jej grotesknou karikatúrou, ktorú sme si vytvorili výlučne na základe antikatólických protestantských zdrojov. Nikdy sme nedovolili Cirkvi, aby hovorila sama za seba, nikdy sme neboli v našom pátraní voči nej férovi. ... Janet i ja sme boli rozhnevaní zo ľži [o Katolíckej Cirkvi], ktorými sme boli [ako protestanti] kŕmení... Nikdy som si nevedomil stupeň nečestnosti a chýbajúcu integritu, ktoré som mal ako protestantský „antikatólik“, kým som nezačal nanovo čítať knihy a počúvať znova pásky, masovo vydávané antikatólikmi a porovnávať ich so skutočným, historickým učením Katolíckej Cirkvi. Prekrúcal som katolícke učenie, nie zo zlomyseľnosti, ale z neznalosti a predsudkov. Dnes sme smutní z toho, koľko ľudí nevedomky stále berie tieto karikatúry Katolíckej Cirkvi ako skutočnosť. Naše protestantské predsudky nás zaslepili. Sme vďační Bohu, že nám dal odvahu byť úprimní a vďaka úprimnosti čestní v našom skúmaní [Katolíckej Cirkvi a jej viery].“ – a potom sa musím myšlienky „Poslednej reformácie“ zrieknuť a rozhodnúť sa, že svoje „kresťanstvo“ budem žiť napriek Kristovi, navzdory Kristovi, mimo Jeho Cirkvi, po svojom – slovami Jána: ako antikrist.*

- alebo poslúchnem Krista, stanem sa Katolíkom, a zažijem v nej opravdivú plnosť Života s Kristom prostredníctvom všetkých jej darov a prostriedkov, ktoré do nej Kristus vložil: Písma, Tradície, Apoštolského úradu, Spoločenstva, Sviatostí,...

A ČO NÁMIETKY VOČI KATOLÍCKEJ CIRKVI?

• Katolícka Cirkev je nebiblická!

Ježiš učil učeníkov okolo troch rokov. Naozaj si myslíte, že *všetko*, čo ich naučil a čo im odovzdal, je v evanjeliách? Alebo v tých pár listoch, z ktorých väčšina je Pavlova? Že nie? Faktom je, že:

- Ježiš nenapísal žiadnu knihu, ale odovzdal svoje učenie spoločne s Duchom Svätým apoštolom a Cirkvi ako *tradíciu*, aby ho ďalej niesla a ohlasovala.

- Sama myšlienka Nového zákona ako súčasť „Písma“ je nebiblická – nikde v Biblii nie je ani zmienka o tom, že by niečo podobné malo existovať.

- Zoznam kníh, ktoré NZ tvoria – oných 27 spisov – je tiež nebiblický, nikde v Biblii sa nenachádza.

- Myšlienka, že všetko musí byť v Biblii (oná Lutherova zásada *sola scriptura*) je tiež nebiblická, nikde v Biblii sa nenachádza ani len náznak niečoho podobného. Miesto v Písme, ktoré bratia protestanti zvyknú citovať na podporu tejto nebiblickej (a 1 500 rokov v Cirkvi nevidanej) predstavy, že všetko Božie zjavenie je zhrnuté len a jedine v Biblii, mimo nej už nič nie je a teda Biblia úplne dostačuje a súčasne všetko musí byť biblické, inak to musíme odmietnuť, je „*Celé Písmo je Bohom vnuknuté a užitočné na poučanie, na usvedčovanie, na nápravu a na výchovu v spravodlivosti*“ (2 Tim 3,16 SSV) – ale má dva zásadné problémy:

Po prvé, od slova „užitočné“ k slovám „výlučne“ a „dostačujúce“ a pod. je nesmierne ďaleko. Po druhé – táto veta vylučuje celý NZ, pretože pojem „Písmo“ sa v Biblii používa výlučne na Starý zákon. Ak by teda naozaj toto miesto v Biblii hovorilo o protestantskej zásade „Sola scriptura“, tak potom sme práve popreli celý NZ, pretože on sám sa do onoho „Písma“ nezmesť a potom musíme uveriť že jediné a úplne dostačujúce Božie zjavenie je Starý zákon a mimo neho už od Boha nič nejestvuje – a celý NZ je len zbierka ľudských omylných špekulácií a názorov... Namiesto *biblickosti* však, ako sme videli, boli prví kresťania *cirkevní* a zárukou pravdy pre nich bola Cirkev a jej apoštolský úrad.

Spisy, ktoré boli časom napísané – a z ktorých sa niektoré dostali do NZ – ani jeden z nich nebol napísaný s úmyslom spísať nejaké zhrnutie a kompendium všetkých poznatkov a vedomostí, ktoré Kristus odovzdal apoštolom a svojej Cirkvi. Evanjeliá sú veľmi stručné „evanjelizačné príručky“, listy sú príležitostné spisy, motivované konkrétnymi problémami... Sám Ján v závere svojho spisu hovorí: „*Ježiš urobil ešte veľa iného. Keby sa to všetko malo dopodrobna opísať, myslím, ani na celom svete by nebolo dost miesta na knihy, ktoré by bolo treba napísať*“ (Jn 21,25 SSV). Pavol sa odvoláva takisto v prvom rade na svoje slová, ústne odovzdané: „*všetko, čo sme vám hovorili, [sa] zakladalo na pravde*“ (2 Kor 7,14 SSV) a na príklad života, ktorý na ňom a na ostatných predstaviteľoch Cirkvi videli: „*spoločne ma napodobňujte a všimajte si tých, čo žijú podľa vzoru, aký máte v nás*“ (Flp 3,17 SSV). Listy boli len príležitostným a rozhodne nie vyčerpávacím doplnkom ústne odovzdanej *tradície* Cirkvi: „*A tak teda, bratia, stojte pevne a držte sa učenia, ktoré ste prijali či už slovom a či naším listom*“ (2 Sol 2,15 SSV). Euzébius v 4. storočí o apoštoloch píše: „*Nerobili si veľké starosti so spisovaním kníh, pretože boli poverení omnoho dôležitejším, ľudské sily presahujúcim poslaním. Aspoň Pavol, ktorý svojou schopnosťou vyjadrovať sa plnosťou myšlienok všetkých prekonal, zanechal nám iba niekoľko málo listov, hoci by nám iste mohol odovzdať tisícokaké tajomstvá. ... Zo všetkých učeníkov Pána zanechali nám písomnú pamiatku jedine Matúš a Ján. Ale aj týchto vraj museli k písaniu donútiť.*“

Ak budeme podrobne a dôkladne skúmať veci, zistíme nasledovné:

- Cirkev NZ napísala – jej biskupi a starší sú jeho autormi;

- Cirkev po 400 rokoch aj oficiálne NZ autorizovala a svojou autoritou potvrdila, že je naozaj Božím inšpirovaným slovom. Od autority Cirkvi sa odvíja autorita minimálne NZ, ako si je dobre vedomý napríklad sv. Augustín: „*Neveril by som evanjeliu, keby ma k tomu nepobádala autorita Cirkvi.*“

- Cirkev a jej učenie je v dokonalom súlade s Bibliou, ktorej NZ-nú časť sama napísala. Znova odcituje Steve Raya: „*Zistil som, že katolíci nie sú v konečnom dôsledku hlúpi, že neopustili vieru našich otcov. Pravdou je, že Katolícka Cirkev Bibliu pozná a vyučuje ju takým spôsobom, ktorý vylučuje všetky protirečenia, s ktorými sme ako evanjelikáli museli zmieriť. Vedia, čomu evanjelikáli vyučujú a odmietajú to z veľmi dobrých a pádných dôvodov. V skutočnosti som zistil, že katolícka Cirkev bola vždy prekvapivo inteligentná a neskutočne verná Písmu a učeniu Otcov rannej Cirkvi.*“

- A je logické, že odovzdáva, žije a vyučuje všetko, aj to, čo v Biblii zachytené nebolo. Je tak jedinou, ktorá odovzdáva *celé Kristovo Zjavenie* tak, ako ho Kristus zveril jej a jedine jej a nikomu inému, podľa vlastných slov: „*Ja som brána k ovciam.*“⁸ *Všetci, čo prišli predomnou, sú zloději a zbojníci, ale ovce ich nepočúvali.*⁹ *Ja som brána. Kto vojde cezo mňa, bude spasený; bude vchádzať i vychádzať a nájde pastvu*“ (Jn 10,7-9 SSV) – a platí to aj o tých, ktorí prídu po ňom, ako svedčí a vystríha Pavol: „*Lebo príde čas, keď neznesú zdravé učenie, ale nasháňajú si učiteľov podľa svojich chůtok, aby im štekli uši.*“⁴ *Odvrátia sluch*

od pravdy a obrátia sa k bájkam. ⁵ Ty však buď vo všetkom triezvy, znášaj útrapy, konaj dielo evanjelistu, plň svoju službu“ (2 Tim 4,3-5 SSV).

- **Cirkev opustila vieru prvotnej Cirkvi a žije rôzne pohanské a iné mýty...**

Tento výrok má dva problémy.

1) Ako sme videli, jediná Katolícka Cirkev môže vziať ktorýkoľvek spis, prijímaný Cirkvou v 1., 2., 3. či ktoromkoľvek ďalšom storočí a nebude mať s ním žiaden problém, pretože stále žije, učí a slávy to isté. To sa dá veľmi ľahko overiť. Nikto iný – ani pravoslávni, ani protestanti – nič podobné urobiť nemôžu, pretože všetci ostatní už musia na viac, či menej z viery ranej Cirkvi povedať: „My už v toto neveríme... toto nerobíme... namiesto toho robíme toto...“ a pod. Žiadne „veľké odpadnutie“ a „založenie Katolíckej Cirkvi Konštantínom cisárom“ ani iný z mýtov bratov protestantov sa nikdy neodohral. Aj to je fakt, ľahko historicky overiteľný. Ak teda Katolícka Cirkev nemá pravdu dnes, nemala ju nikdy – a teda ju nemali ani apoštolí, ani kresťania 1. storočia, ktorí hlásali a verili to isté, čo Katolícka cirkev dnes. A teda nemal pravdu ani Kristus, veď to by znamenalo, že Jeho Cirkev bola premožená Diablom, ktorý je *otcom lži*, a to hneď od samého začiatku!

2) Cirkev je stĺp a opora pravdy. Ona je podľa Krista (a aj podľa Biblie) meradlom všetkých vecí. Ak sa teda môj názor nezhoduje s postojom Cirkvi, potom musím zmeniť názor ja, nie Cirkev. A pokiaľ by som chcel argumentovať, že sa Cirkev mylí – ako by som to mohol urobiť? Jedine ak by Cirkev svedčila sama proti sebe. Ale, ako vidíme, Cirkev nie je v rozpore ani s Písmom, ktorého NZ-nú časť sama napísala, nie je v rozpore ani s tým, čo učila v prvých storočiach a potom v celých dejinách... Ak by bola Cirkev v spore sama so sebou, potom by padla – a s ňou celé kresťanstvo, pretože by samého Krista usvedčila zo lži, keď povedal: „Kto vás počúva, mňa počúva“ (Lk 10,16 SSV); „učte všetky národy a krstíte ich ... A hľa, ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta“ (Mt 28,19-20 SSV); „a pekelné brány ju nepremôžu“ (Mt 16,18 SSV) – a nesplnilo sa. Potom je Ježiš falošný prorok a kresťanstvo je mŕtve. Kým ale Cirkev nesvedčí sama proti sebe – potom neexistuje žiaden iný oporný bod, žiaden iný štandard – a už vôbec nie moje *súkromné chápanie Písma*, ktoré Biblia sama odsudzuje slovami „nijaké proroctvo v Písme nepripúšťa *súkromný⁴ výklad*“ (2 Pt 1,20 SSV) – podľa ktorého by som mohol určiť, či sa Cirkev mylí, alebo nie, pretože ona Je Kristus – a preto ona Je Normou pravdy podľa slov Krista: „Ja som ... pravda!“ (Jn 14,6 SSV).

- **Katolícka Cirkev je zločinecká organizácia, podlá, skorumpovaná, násilná, temná,...**

Veci znalí historici tomuto hovoria „čierna legenda“ a v súvislosti s ním hovoria o mýtoch. Postačí, ak odcitujeme názor vyzdellaného ateistu Lea Moulina, profesora historie a sociologie na univerzite v Bruseli: „*Poslouchajte toho starého nevrerce, ktorý ví, čo říká: Mistrovské protikřesťanské propagandě se podařilo vytvořit u křesťanů, zvláště u katolíků, zlé povědomí, opanované neklidem, ne-li přímo studem, ve vztahu k vlastní historii. Silou stálého tlaku, od reformace až po současnost, byla schopna vás přesvědčit, že jste odpovědní za veškeré, nebo téměř veškeré zlo na světě. Zparalyzovala vás na etapě masochistické sebekritiky, aby zneutralizovala kritiku těch, kteří zaujali vaše místo. Dovolili jste, aby za všechno, dokonce za to, co je vyhané, vás bez jakýchkoliv diskusí obviňovali. Nebylo v historii problému, omylu nebo utrpení, které by vám nepřipsali. A vy, téměř vůbec neznající svou minulost, jste tomu začali věřit a dokonce jim pomáhat v této činnosti. Toho času já (agnostik, ale též historik snažící se být vždycky objektivní) vám říkám, že se máte tomu postavit ve jménu pravdy. Ve skutečnosti totiž většina obvinění je nepravdivá. A jestli některé má jakési*

⁴ gr, idios, osobný, vlastný, vnútorný, náležiaci jedincovi

opodstatnění, tak je zřejmé, že v propočtu dvaceti staletí křesťanství světla rozhodně vítězí nad temnotami. Proč tedy nežádáte odpovědnost od těch, kteří ji žádají výlučně od vás? Cožpak výsledky jejich práce jsou lepší než té vaší? Z jakých kazatelen posloucháte kázání?“

- **Oni (protestanti) ale uzdravujú a konajú zázraky...**

Iba nedávno protestantský kazateľ Benny Hinn skonštatoval, že v Katolíckej Cirkvi sa deje viac zázrakov a znamení, než u protestantov. A to nielen uzdravenia, ale aj fenomény, ako eucharistické zázraky, prorokovanie, bilokácie, či dokonca desiatky rokov bez jedla a vody, ako to bolo u mystičky Marty Robinovej. A fúra ďalších. Pripočítajme zjavenia Panny Márie, moc katolíckych exorcistov (a svedectvá Diabla o tom, ako nenávidia Pannu Máriu a Eucharistiu a tak)... Otázka je ale v niečom inom: Sú nadprirodzené prejavy *dôkazom* pravdivosti? Môžem niekomu veriť len preto, že niekoho *uzdravil*?

Lukáš v Skutkoch apoštolov spomína tento prípad: „*Keď sme sa šli zasa modliť, stretli sme akúsi dievčinu, ktorá mala vešteckého ducha a veštením prinášala svojim pánom veľký zisk.* ¹⁷ Chodila za Pavlom a za nami a vykrikovala: *"Tito ľudia sú služobníkmi Boha, Najvyššieho, a zvestujú vám cestu spásy."* ¹⁸ *A robila to mnoho dní. Pavla to dohnevalo, obrátil sa a povedal duchu: "V mene Ježiša Krista ti rozkazujem, aby si z nej vyšiel!"* A v tej hodine vyšiel“ (Sk 16,16-18 SSV). Ježiš vystríha: „*Vystúpiť falošní mesiási a falošní proroci a budú robiť veľké znamenia a zázraky, aby zviadli, ak je to možné, aj vyvolených.* ²⁵ *Hľa, hovorím vám to vopred*“ (Mt 24,24-25 SSV). Pavol preto varuje: „*Ducha neuhášajte,* ²⁰ *proroctvami nepohrdajte!* ²¹ *Ale všetko skúmajte a čo je dobré, toho sa držte!*“ (1 Sol 5,19-21 SSV); podobne Ján: „*Milovaní, neverte každému duchu, ale skúmajte duchov, či sú z Boha*“ (1 Jn 4,1 SSV). A podľa čoho môžeme skúmať a overovať si, či je niečo dobré, od Boha, alebo od Diabla? No predsa podľa jediného: či to vedie ku Kristovi, k Cirkvi, k jednote. Aj tu je Cirkev meradlom pre posúdenie zázrakov a znamení, nie naopak. Aspoň tak to učí Písmo a tak tomu od počiatku verili kresťania.

Čo ak teda niekto koná znamenia a zázraky v Mene Krista aj mimo viditeľného organizmu Cirkvi? Môže to znamenať dve veci:

a) Pán cez neho ohlasuje Evanjelium a zachraňuje ľudí, ktorí by sa inak ku Katolíckej Cirkvi (zatiaľ) nedostali. Dialo sa tak už za čias Krista, porov.: „*Vtedy povedal Ján: "Učiteľ, videli sme kohosi, ako v tvojom mene vyháňa zlých duchov. Bránili sme mu to, veď nechodí s nami."* ⁵⁰ *Ježiš mu vravel: "Nebráňte mu, lebo kto nie je proti vám, je za vás!"*“ (Lk 9,49-50 SSV); dialo sa tak aj v časoch apoštolov, keď o tom píše Pavol: „*Pravda, niektorí hlásajú Krista aj zo závidosti a nevráživosti, no niektorí aj z oddanosti;* ¹⁶ *títo z lásky, lebo vedia, že som tu na obranu evanjelia,* ¹⁷ *tamtí zasa ohlasujú Krista z nevráživosti, nie úprimne, a myslia si, že spôsobia súženie mojim okovám.* ¹⁸ *Čo na tom?! Len nech sa akýmkoľvek spôsobom, či už pod dajakou zámienkou, alebo úprimne zvestuje Kristus. A ja sa tomu teším a budem sa tešiť*“ (Flp 1,15-18 SSV).

b) Je to od Zlého. Ježiš hovorí znepokojivé slová: „*Mnohí mi v onen deň povedia: "Pane, Pane, či sme neprorokovali v tvojom mene? Nevyháňali sme v tvojom mene zlých duchov a neurobili sme v tvojom mene veľa zázrakov?"* ²³ *Vtedy im vyhlásim: Nikdy som vás nepoznal; odíďte odo mňa vy, čo páchate neprávosť!*“ (Mt 7,22-23 SSV). Všimnime si, že Ježiš nehovorí: „Ach, poznám vás, ale vy ste ma opustili“, miesto toho hovorí: „*Nikdy som vás nepoznal!*“ Nikdy neboli Jeho. Možno používali Meno Ježiš – podobne ako keď rôzni okultisti a liečitelia odriekajú modlitby, či majú po stenách „sväté“ obrázky, ale v skutočnosti nemajú s Kristom nič spoločné a ich moc nie je od Krista, ale od zlého, ako mnohí sami svedčia po svojom obrátení sa ku Kristovi – ale napriek tomu nikdy neboli Kristovi. Ako vraví Písmo: „*Sú to*

falošní apoštoli, klaní pracovníci, ktorí sa tvária, akoby boli Kristovými apoštolmi. ¹⁴ A nečudo, veď sám satan sa tvári ako anjel svetla. ¹⁵ Nie je teda divné, keď sa aj jeho služobníci vydávajú za služobníkov spravodlivosti“ (2 Kor 11,13-15 SSV). Čo nás znova upozorňuje na ono Ježišovo, že „nie každý, kto mi hovorí: „Pane, Pane,“ vojde do nebeského kráľovstva“ (Mt 7,21 SSV). Rozhodujúce nie je to, či máme Kristovo Meno na perách, ale či sme tým, „kto plní vôľu môjho Otca, ktorý je na nebesiach“ (Mt 7,21 SSV). Rozhodujúcim kritériom je zase Cirkev, nič iné nám Kristus nenechal, pretože, ako vysvetľuje Pavol do Efezu, ona sama je tou odvekou Otcovou vôľou a večným Otcovým zámerom. Alebo sa teda opierame o ňu a podľa nej posúdime a rozlíšime dobro od zla – alebo riskujeme, že bez nej zablúdime, stratíme sa, zatratíme... úplne rovnako, ako blúdi a tápe cez pol miliardy kresťanov rozhádzaných v 30 000 súperiach, odporujúcich si a navzájom sa vylučujúcich denomináciách...

ZNAMENÁ TEDA POSLEDNÁ REFORMÁCIA STAŤ SA KATOLÍKOM?

Máme inú možnosť? Ježiš po sebe zanechal Cirkev. Jednu. Viditeľnú. Apoštolskú, postavenú na Petrovi a na apoštoloch. Zaručil sa, že s týmto jej apoštolským úradom bude po všetky dni až do skončenia sveta. Odovzdal jej všetko, čo počul od svojho Otca (Jn 15,15) – omnoho viac, než kedy bolo z toho čo v Biblii napísané, ako svedčí Ján Evanjelista. Urobil ju svätou, pretože sa s ňou stotožnil a tak kvôli Nemu je Cirkev svätá a schopná posväcovať tých, ktorí sa s ňou spájajú v jednote jedného Tela. Dal za ňu život, vylial za ňu svoju Krv. A vysvetlil nám, že Otcovým zámerom je zjednotiť práve v tejto Cirkvi, ako v Jeho Tele, ktorým je, všetko na Nebi aj na zemi – a preto je katolícka, čiže všetkých a všetko v sebe opravdivo zjednocujúca. Táto Cirkev sama je spásou, ona je Nebom, nebeským Jeruzalemom, ktorý zostupuje od Boha už 2 000 rokov k nám, ľuďom. Táto Cirkev je súčasne garantom, stĺpom a oporou Pravdy. Od nej sa odvíja autorita Biblie a jej spoľahlivosť, bez nej sama Biblia padá a stáva sa „omylnou zbierkou neomylných kníh“, ako to trefne vyjadril protestantský teológ R. C. Sproul. Je cestou i cieľom súčasne. V nej sa Boží plán uskutočňuje i završuje. Túto vieru v Cirkev odovzdal Ježiš svojim apoštolom a tí ju odovzdávali ďalej a ďalej až po dnešný deň a slová Katechizmu: „...Svet bol stvorený kvôli Cirkvi,“ hovorili kresťania prvých čias. (Hermasov Patier 8,1). Boh stvoril svet kvôli účasti na svojom božskom živote. Táto účasť či spoločenstvo sa uskutočňuje „zhromažďovaním“ ľudí v Kristovi a toto „zhromažďovanie“ je Cirkev. Cirkev je cieľom všetkých vecí (sv. Epifánus, Panarion 1,1,5). Aj bolestné udalosti, ako pád anjelov a hriech človeka, dopustil Boh iba ako príležitosť a prostriedok, aby rozvinul celú silu svojho ramena a plnú mieru lásky, ktorú chcel dať svetu: „Ako totiž jeho [Božia] vôľa je dielom a toto [dielo] sa volá svet, tak aj jeho zámer je spása ľudí a tento [zámer] bol nazvaný Cirkev.“ (Klement Alexandrijský, Paedagogus 1,6,27,2).“ (KKC 760).

Samozrejme, budeme sa musieť zbaviť niektorých ľudských výmyslov:

- *sola scriptura*, ktorá je nebiblická a popiera samu seba, pretože alebo je od Boha – ale potom je zjavená Bohom mimo Biblie a teda popiera, že všetko Božie zjavenie je len v Biblii a teda od Boha byť nemôže – a ak od Boha nie je, potom je len ľudským výmyslom...

- *sola fide*, že na spásu stačí viera v Krista ako Spasiteľa. Na to prišli nakoniec aj sami *Poslední reformátori*, keď pochopili, že Písmo hlása spásu skrze obrátenie. Len už nedokázali (neboli ochotní?) domyslieť, kam toto obrátenie smeruje: do „Jednej, svätej, katolíckej a apoštolskej Cirkvi“ tak, ako ju založil Kristus.

- *sola gratia*, pretože ak vďaka Cirkvi porozumieme Božiemu Zjaveniu o tom, čo je spása a kadiaľ vedie nevyhnutná cesta k nej, pochopíme aj to, prečo Písmo učí, že o našej spásy či zatratení rozhodnú naše skutky, ktorými spolupracujeme na našej spásy – a teda nie je to dielo iba Božej milosti, bez pričinenia a spolupráce

nás, ľudí.

- *individualizmus*, kedy každý kresťan je akoby „osamelý bežec“ sám, so svojou Bibliou a pred Kristom ako svojim „osobným spasiteľom“, pretože Kristus nie je „osobný spasiteľ“ jednotlivcov, ale je, podľa Biblie, „Spasiteľ tela“ (Ef 5,23 SSV), čiže Tela Cirkvi, v ktorej je spása a ktorá je spásou.

Mnoho vecí nám ostane a to v omnoho plnšej miere, než doteraz: Písmo, radosť, oslava, Duch Svätý, spoločenstvo a jednota, charizmy, zázraky a znamenia, uctievanie a bohoslužba – ako hovorí Steve Ray o svojej prvej sv. omši v živote: „*Asi v polovici liturgie [sv. omše] som si náhle uvedomil, že presne tú istú liturgiu, tie isté čítania z Písma, v tejto chvíli celebrujú po celom svete v Ázii, Japonsku, Rusku, New Yorku, Izraeli, Egypte, Južnej Afrike, Indii, Ríme a všade inde. A uvedomil som si, ... že sa to deje nielen všade na svete, ale rovnako aj v rozmere času, už dvetisíc rokov. Tá istá starobylá liturgia bolo slávená apoštolmi, Polykarpom, Tertuliánom, Irenejom, Klementom, Cyrilom, Atanázom, Augustínom a všetkými ostatnými svätými a našimi predkami v ranej Cirkvi. Janet a ja sme sa práve zúčastňovali na úžasnej a ohromujúcej historickej udalosti a hĺbka tohto všetkého... nás po prvý raz naplnila pocitom opravdivej bohoslužby – niečo, čo sme doteraz nenašli v žiadnej z bývalých cirkví, do ktorých sme patrili. A túto našu skúsenosť ešte zintenzívnilo poznanie, že tá istá liturgia sa večne slávi pred Božím Trónom. Dôverne som poznal knihu Zjavenia, jej detailný popis oltára, Baránka, kadidla, spevu a klaňania sa a teraz som videl jasnú spojitosť. Pred Trónom Boha stojí vzkriesený víťazný Pán, javiaci sa vo večnosti ako ‚stojaci, aj keď ako zabíjajúci‘ (porov. Zjv 5,6). Vzkriesený Kristus, Baránok Boží, Chlieb Života, bol tu, priamo na oltári v podobe chleba a vína! Práve sme sa zúčastňovali na večnej udalosti, niečom, čo presahuje priestor aj čas. Boli sme súčasťou bohoslužby a hlbokého uctievania s ‚jednou, svätou, katolíckou a apoštolskou Cirkvou‘ prenikajúcou svet i všetky časy, zjednotenej so samými zástupcami Neba. Pochopil som, že sme všetci boli prenesení do samého kráľovského prýbtku Boha Všemohúceho a že jeho zľutovanie a milosť prúdi cez nebeskú liturgiu a cez obetovaného Baránka rovno k nám. Večnosť pretrhla závoj časnosti, práve tak, ako vtedy pri Vtelení.“*

A k tomu získame ešte omnoho a omnoho viac: „*Prekypovali [sme] radosťou z toho, že sme našli Cirkev, ktorá zodpovedala tomu, čo sme čítali [v Písme a spisoch ranej Cirkvi]. ... Cirkev je plná nevyčerpateľných pokladov: svätí, mučeníci, vyznávači, biskupi, hlbiny zbožnosti, neoceniteľné modlitby, tradície nezmernej hodnoty, pokladnica spisov, príbehov lásky, pravdy a odvahy, do ktorých sa človek môže úplne pohrúžiť. Nie je možné opísať rozkoš z toho, že sme objavili svoje korene, našu úchvatnú históriu – kedysi považovanú za bezvýznamnú a zatracovanú ako ‚katolícka história‘. Je to ako keby niekto utrpel stratu pamäte: predstavte si to vytrženie a radosť, ktoré zažije, keď sa mu pamäť vráti a on náhle spozná, že je kráľom! ... Katolícka Cirkev má hĺbku, ktorá je nevyčerpatelná. Naplnia dušu túžbou čítať a čítať a čítať a modliť sa a modliť sa a modliť. Nejestvuje koniec rozkoši očakávajúcej siroty, ktoré sú navrátené do ‚jednej, svätej, katolíckej a apoštolskej Cirkvi‘. Čím viac informácií sme nazhromaždili, tým viac našich očakávaní bolo naplnených a tým viac sme túžili vykričať to zo striech.“ (Steve Ray⁵).*

A to už za to fakt stojí!

Váš Inky

⁵ Sorry, že ho toľko citujem, ale mám vypísané jeho citáty v počítači – ale pokojne by som mohol citovať aj hocikoho iného, kto zažil to isté ako on a bolo by to rovnaké. teda necitujem ho len preto, že by bol nebudaj jediný... ©